

קוֹנְטֵרַס

אַל תִּקַּח לְלֵב

יִגְלֶה דְרָךְ נִפְלְאָה בְּחַיֵי הָאָדָם לְעִבּוֹר אֶת זֶה הָעוֹלָם
בְּשָׁלוֹם, וְאִף פַּעַם לֹא לְרִיב וּלְהִתְקוּטֵט עִם אִף
אֶחָד, רַק יִהְיֶה שֵׁשׁ וְשֵׁמֶחַ וְדְבוּק בּוֹ יִתְפַּרֵּךְ, וַיַּעֲסֵק
בְּתוֹרָה וּבְמִצְוֹת תְּמִיד, וְאִז עוֹלְמוֹ יִירָשׁ בְּחַיָּיו.

*

בְּנוֵי וּמִיֶּסֶד עַל-פִּי דְבָרַי

רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן
בוֹצִינָא קַדִּישָׁא עֲלָאָה, אֲדוּגְנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ
רַבֵּי נַחֲמָן מִבְּרֵסְלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ.

וְעַל-פִּי דְבָרַי תִּלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ

הַקְּדוֹשׁ, אֹר נִפְלְאָה, אֲשֶׁר כָּל רִז לֹא אָנִיס לִיָּה

רַבֵּי נֶתָן מִבְּרֵסְלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ,

וּמִשְׁלָב בְּפִסְסוּקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, בְּתוֹבִים וּמֵאֲמָרַי
חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֵהר הַקְּדוֹשׁ.

*

הוֹבָא לְדַפּוּס עַל-יְדֵי

חֲסִידֵי בְּרֵסְלָב

עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

הַכְּתָבָת לְהַשִּׁיג אֶת הַסֵּפֶר הַזֶּה
וְכֵל סִפְרֵי אֲדָמוֹר מוֹהֲרָן מְבֶרֶסְלֵב זי"ע
וְסִפְרֵי תַלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים

* * *

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

יְבִנְאֵל

עִיר בְּרֶסְלֵב

גָּלִיל

* * *

בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית

מְתִיבְתָא הַיְכַל הַקֶּדֶשׁ – חֲסִידֵי בְּרֶסְלֵב

.42nd st 1129

Brooklyn N.Y. 11219

* * *

מוֹסְדוֹת "הַיְכַל הַקֶּדֶשׁ" חֲסִידֵי בְּרֶסְלֵב בְּאֶרֶץ וּבְחוּ"ל

שֶׁע"י עֲמַתַת "יִשְׁמַח צְדִיק - קַהֲלַת בְּרֶסְלֵב בְּגָלִיל"

בְּנִשְׂאוֹת כ"ק מוֹהֲרָא שׁ שְׁלִיט"א – הַצְּדִיק מִיְבִנְאֵל

רַח' רַבִּי נַחֲמָן מְבֶרֶסְלֵב 1, ת.ד. 421 יְבִנְאֵל, 15225

טֵלְפוֹן רַב קוֹי: 04-6708356 – פַּקֵּס: 04-6708359

E-Mail: breslevcity@gmail.com

Web site: www.breslevcity.co.il

breslevcity.co.il
הַר | שְׂדֵה | בֵּית

קוֹנְטֵרס

אַל תִּקַּח לֵלֵב

.א.

בְּנֵי הַיְקָר! עֲלֶיךָ לְדַעַת, כִּי חַיֵּי הָאָדָם בְּזָה
הָעוֹלָם מְלֵאִים כְּשִׁלּוֹנוֹת, מְלֵאִים אַכְזָבוֹת, מְלֵאִים
הַפְסָדִים, מְלֵאִים צָרוֹת וַיְסוּרִים, קִטְנוֹת וַחֲלִישׁוֹת
הַדַּעַת, אִם אַתָּה רוֹצֵה לְחַיּוֹת בְּזָה הָעוֹלָם הָעוֹבֵר
חַיִּים אֲמִתִּיִּים וְנִצְחִיִּים, חַיִּים דְּבוּקִים בּוֹ יִתְבָּרַךְ,
עֲלֶיךָ לְהִרְגִיל אֶת עֲצָמְךָ לֹא לְקַחַת שׁוֹם דְּבָר אֶל
הַלֵּב, אֵף שְׂאֲנִי יוֹדֵעַ שְׂדָבָר זֶה הוּא הַקֶּשֶׁה בְּיֹתֵר,
סוֹף כָּל סוֹף הָאָדָם הוּא בְּשָׂר וְדָם, גּוֹשׁ עֶפֶר עֵב
וְגַם, וְתַכְף־וּמִיד כְּשִׁעוֹבֵר עָלָיו אֵיזָה מִשְׁבֵּר בְּחַיִּים,
אוֹ אֵיזָה כְּשִׁלּוֹן בְּעַסְקִיו, אוֹ אֵיזוֹ אַכְזָבָה מֵאֵיזָה
אָדָם הוּא כָּבֵר נִשְׁבֵּר, כִּי הוּא לוֹקַח אֶת הַדְּבָר לֵלֵב,
לְכֵן אַתָּה צָרִיךְ לְדַעַת, אֲהוּבִי, בְּנֵי הַיְקָר, אִם אַתָּה

בַּאֲמַת רוֹצֵה לְחַיּוֹת חַיִּים אֲמַתַּיִם, חַיִּים מְאֻשְׁרִים,
 חַיִּים עֲשִׂירִים בְּזֶה הָעוֹלָם, הַדְּבָר הֵרָאוּשׁוֹן שֶׁעָלֶיךָ
 לְקַבֵּל עַל עֲצֻמְךָ הוּא — לֹא לְקַחַת שׁוּם דְּבָר אֶל
 הַלֵּב, יִהְיֶה אִיךָ שְׂיִהְיֶה וְיִהְיֶה מֵה שְׂיִהְיֶה, אִךָ שְׁנֵיהֶם
 דְּבָר קָשָׁה מְאֹד מְאֹד, סוּף כָּל סוּף אֶתָּה נִמְצָא בְּזֶה
 הָעוֹלָם, וְהַכֵּל גַּעֲלָם וְנִסְתָּר מִמֶּךָ, הֵינּוּ שְׁמֵרֵב עֲוֹנוֹת
 וְחַטָּאִים וּפְשָׁעִים שֶׁעֲבַרְתָּ בְּזֶה הָעוֹלָם, נִטְפָּשָׁה דַעְתְּךָ
 וְנִתְעַקַּם לְבָבְךָ, וְאַתָּה מְלֹא סִפְקוֹת וְקִשְׁיוֹת עָלֶיךָ
 יִתְבַּרְךָ, שְׁמֵשֶׁם בָּא לְךָ שְׁאֶתָּה נִשְׁבֵּר מִכָּל פֶּרֶט קִטּוֹן
 שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ בְּזֶה הָעוֹלָם. אִךָ עָלֶיךָ לְהוֹדִיעַךָ, כִּי אִם
 רְצוֹנְךָ לְחַיּוֹת חַיִּים אֲמַתַּיִם, חַיִּים נְצַחִיִּים, חַיִּים
 מְאֻשְׁרִים, עָלֶיךָ לְשַׁכַּח עֲכָשׁוּ מִהַכֵּל, וְלַעֲשׂוֹת
 הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, וְלְהַרְגִיל אֶת עֲצֻמְךָ לְבָרַח אֵלֶיךָ
 יִתְבַּרְךָ, וְאֵל תִּתְיָאֵשׁ מִשׁוּם דְּבָר שֶׁקָּרָה עִמָּךָ, הֵינּוּ
 שְׁלֹא תִשְׁבֵּר מִשׁוּם דְּבָר, וְלֹא תִפֹּל בְּיָאוּשׁ. כִּי
 עַל-פִּי-רֹב כְּשֶׁאָדָם לּוֹקַח אֶל הַלֵּב כָּל מֵה שֶׁקָּרָה
 עִמּוֹ — הֵן מַעֲצָמוֹ וְהֵן מְאַחֲרִים, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא
 נִשְׁבֵּר מְאֹד, וְנוֹפֵל לְיָאוּשׁ, וְכִבֵּר עֲוִיב הַכֵּל, וּמִכָּל
 שְׁכֵן שְׁבוּרַח מִמֶּנּוּ יִתְבַּרְךָ. אֵל נָא תַעֲשֶׂה זֹאת, בְּנִי,
 הַרְגֵל אֶת עֲצֻמְךָ לְדַבֵּק מִמֶּךָ וּמִחֲשַׁבְתְּךָ בּוֹ יִתְבַּרְךָ,
 וְתִכְנִיס בְּעֲצֻמְךָ יְדִיעוֹת אֲמַתַּת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ,

וְתִדַּע אֲשֶׁר אֵין בְּלַעֲדָיו יִתְבַּרֵךְ כָּלֵל, כִּי הוּא יִתְבַּרֵךְ
 מִחַיָּה וּמִהַיָּה וּמִקַּיִם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְדוֹמֵם,
 צוֹמֵחַ, חַי, מְדַבֵּר, הֵם עֵצִים עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ
 יִתְבַּרֵךְ, וּכְכֹל שֶׁתִּכְנָס אֶת עֲצָמָהּ בִּידֵיעוֹת אֵלוֹ,
 כְּמוֹ-כֵן תִּזְכֶּה לְחַיּוֹת חַיִּים מְאֻשָּׁרִים, חַיִּים עֲרָבִים
 וּמִתְקִים. הִעֲקָר "אל תקח ללב" כָּל מֵה שֶׁעֲבַר עָלֶיךָ,
 הַרְגֵל אֶת עֲצָמָהּ לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְאִז טוֹב לָךְ כָּל
 הַיָּמִים, כִּי בָזָה שֶׁהָאָדָם מְרַגֵּיל אֶת עֲצָמוֹ לְדַבֵּר עִמוֹ
 יִתְבַּרֵךְ בְּלִשׁוֹן שְׂרָגִיל בָּהּ, וּמִסְפָּר לְפָנָיו יִתְבַּרֵךְ אֶת
 כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבוֹ, עַל-יְדֵי-זֶה בְּעֲצָמוֹ מוֹצִיא מִלְּבוֹ
 אֶת כָּל הָאֲכֻזּוֹת וְהַכְּשָׁלוֹנוֹת, הַצָּרוֹת וְהַיִּסּוּרִים
 שֶׁמִּסְבָּבִים אוֹתוֹ. וּבִאֲמַת עָלֶיךָ לְדַעַת, אֶהוּבִי, בְּנֵי
 הַיָּקָר, אִם בְּנֵי-אָדָם הָיוּ יוֹדְעִים יְדִיעָה זוֹ, שֶׁאֲסוּר
 לְקַחַת לְלֵב שׁוּם דָּבָר שֶׁקָּרָה עִמָּהֶם, אֲזִי הָיוּ חַיִּים
 חַיִּים נְצַחִיִּים, עֲרָבִים וּמִתְקִים. וְעַל-כֵּן רָאָה, אֶהוּבִי,
 בְּנֵי הַיָּקָר, מֵה לְפָנֶיךָ, הַדְּבֵק אֶת עֲצָמָהּ בּוֹ יִתְבַּרֵךְ,
 וְאֵל תִּקַּח לְלֵב שׁוּם דָּבָר, וְאִז תִּצְלִיחַ דְּרָכֶךָ, וְתַעֲבֹר
 אֶת זֶה הָעוֹלָם בְּשָׁלוֹם.

ב.

אהובי, בני היקר! אם אתה רוצה לחיות חיים
 אמתיים, חיים נצחיים, הרגל את עצמך לדבר תמיד
 עמו? תברך, הינו שתציר בדעתך שאין שום מציאות
 בלעדיו? תברך כלל, והוא? תברך מחיה ומנהיה
 ומקיים את כל הבריאה כלה, ודומם, צומח, חי,
 מדבר, הם עצם עצמיות חיות אלקותו? תברך,
 ותכניס בעצמך היטב היטב ידיעה זו, ואז שום דבר
 לא תקח ללב. כי באמת כל הצרות והיסורים
 והמרירות והדחקות והעניות שעוברים על האדם
 הם רק מחמת שלוקח כל דבר ללב, וזה הורס אותו
 לגמרי, כי אין לה אדם שלא תהינה לו אכזבות
 בחיים, אין לה אדם שלא יהיו לו כשלונות בחייו,
 אין לה אדם שלא תהיה עליו בקרת בחייו הפרטטים
 והכלליים, אין לה אדם שלא יהיו לו סכסוכים, ומה
 גורם לו להתאכזב ולהכשל ולפל ולהשבר?
 כשלוקח את הכל ללב, מחמת שאינו מסתכל על
 השגחתו הפרטית, כי נדמה לו שהכל נארע לו
 מעצמו, ועל-ידי-זה נשבר לגמרי ומתאכזב, ונעשה
 כושל בחייו, מאחר שחושב שכל מה שעובר עליו
 זה מעצמו, ועל-כן "איד עשיתי טעות כזו, ואיד

בָּאוּ לִי מְרִיבוֹת כְּאֵלוֹ, וְאִיךָ הִגַּעְתִּי לְמַחְלָקָת
וְלִסְכֻסוֹכִים וְלִמְדֻנִים כְּאֵלוֹ? !” וְלוֹקַח אֶת הַכֹּל לֵלֵב,
וְזֶה מֵה שֶׁהוֹרֵס אוֹתוֹ לְגַמְרִי, כִּי אֵינוֹ מֵאַמִּין שֶׁהַכֹּל
מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ. כִּי הַמֵּאַמִּין הָאֲמֵתִי יוֹדֵעַ וְעַד שֶׁאֵין
זִיו כְּלִשְׂהוֹ שִׁיעֶשֶׂה אָדָם, מִבְּלִי הַשְּׁגָחַתוֹ הַפְּרִטִי
פְּרִטִית, כִּי בְּכֹל תְּנוּעָה וְתַנּוּעָה שֶׁם אֵלּוּפוֹ שֶׁל עוֹלָם;
וְעַל-כֵּן מֵה וְלָמָּה לָךְ לְקַחַת לֵלֵב כָּל מֵה שֶׁעֵבֶר
עֲלֶיךָ, עֲלֶיךָ לְדַעַת, כִּי הַכֹּל מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ, הוּא יִתְבַּרֵּךְ
סִבֵּב עִמָּךְ שִׁיְהִיָּה כָּךְ. וְלָכֵן אִם אַתָּה רוֹצֵה לְהַצְלִיחַ
בְּחַיֶּיךָ, רְאֵה עַל-כָּל-פְּנִים מֵעַכְשָׁו לֹא לְקַחַת לֵלֵב
שׁוּם דְּבָר, אֲלֹא הַדְּבָק אֶת עֲצָמְךָ לְגַמְרִי אֶל הָאֵין
סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְתַדַּע שֶׁהַכֹּל מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ, וְאִז
תִּצְלִיחַ אֶת דְּרָכְךָ. וְזוֹ מַדְרַגַּת גְּדוּלֵי הַצְּדִיקִים, שֶׁהֵם
כָּל-כָּךְ נִכְלָלִים בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, עַד שֶׁאֵינָם
לוֹקַחִים לֵלֵב שׁוּם דְּבָר, וְאֶפְלוּ שִׁישׁ עֲלֵיהֶם מַחְלָקָת
וּמְרִיבוֹת וְרִדִּיפוֹת מִךְשָׁעִים אַרְוִרִים הַמְעִיקִים לָהֶם
מְאֹד מְאֹד, עִם כָּל זֹאת אֵינָם לוֹקַחִים לֵלֵב, וְאֵינָם
נִשְׁבָּרִים כָּלֵל, כִּי הֵם יוֹדְעִים אֲשֶׁר הַכֹּל מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ,
וְדִיקָא עַל-יְדֵי-זֶה מְצַלִּיחִים. וְעַל-כֵּן רְאֵה, אֶהוּבִי,
בְּנֵי הַיָּקָר, אִם אַתָּה רוֹצֵה לְהַצְלִיחַ בְּחַיֶּיךָ, ”אֵל תִּקַּח
לֵלֵב” שׁוּם דְּבָר בְּעוֹלָם, אֲלֹא הַרְגֵּל אֶת עֲצָמְךָ לְכַרַח

אליו יתברך, ותמיד תסתפל רק בהשגחתו הפרטית, איך שהוא משגיח ומנהיג את עולמו בהשגחה נוראה ונפלאה מאד. וככל שתחדיר בעצמך ידיעות אלו, כל חייך ישתנו לגמרי, ותצחק מהעולם, ושום דבר לא יתפס אצלך מקום ולא יכנס בלבך, אלא הכל ישאר על הסף. מאחר שתראה שמה שקורה עמך, זהו רק ממנו יתברך, ואם-כן מה שיהי להשבר, ומה שיהי להיות בעצבות ובמרירות, ומה שיכת אכזבה או כשלון?! מאחר שאתה דבוק בחי החיים בו יתברך, ואתה יודע שהכל ממנו יתברך. ואם היו בני-אדם מחדירים ללבם דבר זה, אף פעם לא היו שבורים, ולעולם לא היו עצובים וממרמרים בחייהם. ועל-כן אשרי ואשרי מי שזוכה להחדיר בעצמו ידיעות אלו, שאין בלעדיו יתברך כלל, והכל ממנו יתברך, ולא שיהי לחשב: "אם הייתי עושה דבר זה או באפן כזה, או הולך במקום זה, הנה כף וכה, ומאחר שלא הלכתי למקום זה, ולא עשיתי, ולא הלכתי בדרך זו, לכן קרה לי דבר זה", זהו הקל הקלים הקשור בכפירות ואפיקורסות, שהאדם מוציא את הקדוש-ברוך-הוא מחייו הפרטיים, רחמנא לישזבן, וזה מחמת שלוקח כל דבר ללבו,

ועל-ידי-זה נשָׁבַר לְגַמְרִי. אֲבָל אִם הִיָּה הָאָדָם יוֹדֵעַ בִּיְדִיעָה מְחֻלָּטָה, אֲשֶׁר הַכֹּל מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ, וְאִין בְּלִעְדֵּיו יִתְבַּרֵּךְ כָּלֵל, וְלֹא שֶׁיֵּךְ לֹמֵר: "הֵייתִי צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת כָּךְ, וְהֵייתִי צָרִיךְ לְדַבֵּר כָּךְ, וְהֵייתִי צָרִיךְ לִלְכֹת בְּדַרְכֶּךָ זֶה, וְאֲזֵי הֵייתִי מִצְּלִיחַ". וְעַל-כֵּן רָאָה, אֱהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, רַק לְדַבֵּק אֶת עֲצֻמָּךְ בְּאִין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְאֲזֵי תִצְּלִיחַ בְּרַכְּךָ כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ, וְלֹא תִתְחַרֵּט כָּלֵל.

ג.

אֱהוּבִי, בְּנֵי, הֵן אִמַּת שְׁעוֹבְרִים עָלֶיךָ בְּזֶה הָעוֹלָם צָרוֹת וְיִסּוּרִים, קִטְנוֹת וְחִלְשׁוֹת הַדַּעַת — הֵן מִמָּךְ בְּעֲצֻמָּךְ, הֵן מִבְּנֵי בֵיתְךָ, הֵן מִשְׁכַּנֶּיךָ וְהֵן מִמַּעֲבִידֶיךָ שְׁאַתָּה עוֹבֵד אֲצִלוֹ, עִם כָּל זֹאת אִם אַתָּה רוֹצֵה לְהִצְּלִיחַ בְּחַיֶּיךָ, אֵל תִּקַּח שׁוֹם דְּבַר אֶל הַלֵּב, כִּי זֶה יִהְרַס לְךָ אֶת הַבְּרִיאוֹת לְגַמְרִי, וּמָה גַם שְׁלֹא יוֹעִיל לְךָ מְאוּמָה; כִּי בְּזֶה שְׁאַתָּה לוֹקַח לֵלֵב כָּל מֶה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, אַתָּה עוֹד רוֹאֶה בְּמִפְּלֹתְךָ, וְאַתָּה עוֹזֵר לְכָל שׁוֹנְאֶיךָ שְׁיֻכְלוּ לְךָ, וְעַל-כֵּן רָאָה לַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שְׁבַעֲוֹלָם, הָעֵקֶר שְׁלֹא יִכְנַס אֶל לִבְךָ כָּל מֶה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ. וְאֵל זֶה תִּזְכֶּה דִּיקָא אִם תִּדְבַּק אֶת

עצמך בו יתברך. ואף שזה הדבר הקשה ביותר, פי סוף כל סוף אדם הוא גשמי ומלא חטאים ועוונות ופשעים, ומבקשים ממנו שיהיה דבוק בחי החיים בו יתברך, ולהמשיך על עצמו השגחתו הפרטית. עם כל זאת עליך לדעת, פי על-ידי קצת ישוב הדעת, גם אתה יכול לזכות לזה, פי סוף כל סוף יש מנהיג לבירה, אין העולם הפקר, ומה שעובר בזה העולם, הכל בהשגחתו הפרטי פרטית, ועל-כן בזה שאתה רואה שעובר עליך כל-כך הרבה צרות ויסורים ומרירות מבית ומבחוץ, והילדים קמים נגדך, ואשתך קמה עליך, והשכנים ממררים לך את חייך, ומעבידך מציק לך, עליך לחזור עד השרש, שהוא הקדוש-ברוך-הוא, לידע שהוא יתברך מנהיג את עולמו בחסד וברחמים, ובודאי יש אצלו פננה עמקה איך לעורר ולחזק ולאמץ אותך שתחזור אליו יתברך, וכבר נסה בכל מיני דרכים, ולא הצלחת לחזור אליו יתברך, ועל-כן ההכרח להפנות אותך במכות משנות כאלו, כדי שתצעק ותחזור אליו יתברך. ולכן מפל מה שעובר עליך "אל תקח ללב", אלא ראה לברח אליו יתברך, ואז תצליח דרכך. פי בזה שתברח אליו יתברך, ותכניס את עצמך היטב

היטב בתוך גלוי אלקותו יתברך, ותדע שְהוא יתברך
מחיה ומְהוה ומְקַיֵּם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, אִז דִּיקָא
תְּצַלִּיחַ אֶת דְּרַכְךָ; וְעַל-כֵּן רְאֵה, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר,
לְחַזֵּק אֶת עֲצָמְךָ מִכָּל מַה שְּׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, וְאֵל תִּשָּׁבֵר
מִשׁוּם דְּבַר שְׁבַעוּלָם, וְאִז תִּגִּיעַ לְהַצְלָחָה בְּחַיֶּיךָ.

ד.

צְרִיךְ שְׁתַּדַּע אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, כְּשְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ
אִיזָה מִשָּׁבֵר בְּחַיִּים, אוֹ אִיזוֹ צָרָה, אוֹ אֶתָּה מְצַטְעֵר,
אוֹ מִיִּשְׁהוּ מְצַעֵר אוֹתְךָ, עָלֶיךָ לְדַעַת שְׁהַכֵּל מִמֶּךָ
בְּעֲצָמְךָ. כִּי עָלֶיךָ לְשָׁמֵר עַל עֲצָמְךָ מְאֹד, וּמַה
שְׁמִבְקָשִׁים מִמֶּךָ שְׁלֹא תֹאמֵר, אִין לָךְ הֵתֵר לוֹמֵר,
וּבְרַגַע שְׁתַּסִּיר אֶת הַרְסָן מִפִּיךָ — תִּסְבַּל מִכֶּךָ;
וְעַל-כֵּן בְּשָׁעָה שְׁאַתָּה סוֹבֵל "אל תקח ללב", כִּי
בְּאִמַת אֶתָּה צְרִיךְ לְהַסְתִּיר וּלְהַעֲלִים כָּל דְּבַר מִמֶּךָ,
וּמַה שְּׁרַק עוֹבֵר עָלֶיךָ, עָלֶיךָ לְדַעַת שְׁזֵהוּ מִמֶּנּוּ
יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁר עוֹשֶׂה הַכֵּל בְּחֻשְׁבוֹן צָדֵק. כִּי בְּאִמַת
הָאָדָם גּוֹרֵם לְעֲצָמוֹ צָרוֹת וְרָעוֹת, וְרַב רַבֵּן שֶׁל הַצָּרוֹת
שְׁיִישׁ לְאָדָם, הוּא בְּעֲצָמוֹ אֲשֶׁם בְּהֵן, כִּי אִינוּ נִזְהָר
בְּעֲצָמוֹ, הֵן שְׁמִסְפֵּר מַה שְּׁאֲמָרוּ לוֹ לְהַסְתִּיר, וְהֵן
שְׁמַגְלָה אֶת עַנְיָנוֹ הַפְּרָטִי, אֲשֶׁר הִזָּה עָלָיו לְהַסְתִּיר

ולהעלים, ואם אינו נזהר בדבורו, אזי לבסוף זה
 חוזר אליו, ואז עובר עליו מה שעובר, ולוקח את
 זה ללב, ואחר-כך נשבר לגמרי. ועל-כן עליך לדעת,
 אהובי, בני היקר! אם עובר עליך איזה משבר —
 הכל ממך בעצמך, ולכן "אל תקח ללב" כל מה
 שעובר עליך, אלא חזר בתשובה שלמה אליו יתברך,
 ותקבל על עצמך קבלה חזקה, שמהיום והלאה
 בשום פנים ואפן לא תוציא מפיה שום דבר
 שאומרים לך לשמרו, וכן אם אתה רוצה לעשות
 מעשה מסוים, או יש לך איזו תכנית, אל תדבר שום
 דבר מיתר, ועל-ידי-זה תצליח את דרכך. כי אם
 תדבר ותגלה לכלם את תכניותיך, אזי תהיינה לך
 אכזבות גדולות בחייך, כי בני-אדם ישברו אותך,
 ויאמרו "למה ומה אתה צריך להפגס בזה", ויחלישו
 את דעתך, ואחר-כך תקח ללב, ותשבר לגמרי.
 ועל-כן תדע מהיום והלאה, כל מה שקורה לך —
 הן בגשמיות והן ברוחניות, אתה בעצמך אשם בזה.
 ועם כל זאת "אל תקח ללב" כל מה שעובר עליך,
 אלא תקבל על עצמך מהיום והלאה לא לגלות ולא
 לפרסם את תכניותיך, ודיקא על-ידי-זה תצליח.

הַעֲקֹר תִּקְשֹׁר אֶת עֲצָמֶיךָ אֶל הַשְּׁגָחָתוֹ הַפְּרָטִי הַפְּרָטִית,
וְאִזּוּ בְּכָל אֲשֶׁר תִּפְנֶנָּה — תִּשְׁפִּיל וְתִצְלִיחַ.

ה.

צָרִיף שְׁתַּדַּע אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר בְּזָה הָעוֹלָם
עוֹבְרִים עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד קִטְנוֹת וְחִלְשׁוֹת הַדַּעַת,
יְרִידוֹת וְנִפְיִלוֹת וְעִגְמַת נֶפֶשׁ, זֶה מֵעֲצָמוֹ — שְׂאִין
הוֹלֵךְ לוֹ כְּמוֹ שֶׁהוּא רוֹצֵה, וְזֶה מֵאֲשֶׁתּוֹ, וְזֹאת
מִבְּעָלָהּ, וְשְׁנֵיהֶם מִיִּלְדֵיהֶם — שְׂאִין נֶעֱשֶׂה כְּפִי
שְׁחָפְצִים, וּבִפְרָט כְּשֶׁהֵילְדִים מִתְּפָרְאִים וְנֶעֱשִׂים
אֱלִימִים וּמְדַרְדְּרִים, הַשֵּׁם יִשְׁמֹר, וְהַהוֹרִים אוֹבְדֵי
עֲצוֹת, וּמִצְעָרִים מְאֹד, וְאִינָם יוֹדְעִים אֶת נֶפֶשׁם מֵרַב
צָעַר וּמִכְאוֹב, וְכֵן לְעֵתִים אֵין מִסְתַּדְרִים עִם הַשְּׂכָנִים,
מִחֲמַת שֶׁהֵנָּם אֲנָשִׁים קָשִׁים בְּטַבָּעַם, בְּעֲלֵי מַחְלָקַת
וּמְרִיבוֹת, הַמְקַלְלִים וְעוֹשִׂים צָרוֹת צְרוּרוֹת, וְכֵן מִי
שְׁעוֹסֵק בְּעֶסֶק, וּפּוֹשֵׁט רֶגֶל וְכַדוּמָה כָּל מִינֵי צָרוֹת
וְיִסּוּרִים וּמְרִירוֹת וְהִרְפַּתְקָאוֹת, שְׁעוֹבְרִים עַל בְּנֵי־
אָדָם, אֲשֶׁר אֵין אֶחָד בְּעוֹלָם שִׁיְהִיָּה נָקִי מִזֶּה. אַף
עַקֵּר הָעֲצָה לְכָל הַיִּסּוּרִים — לֹא לְקַחַת לֵלֵב, וְאִף
שְׁזֶה קָשָׁה מְאֹד, כִּי סוּף כָּל סוּף כְּשֶׁעוֹבֵר עַל הָאָדָם
מִה שְׁעוֹבֵר — צָרוֹת וְיִסּוּרִים, קִטְנוֹת וְחִלְשׁוֹת

הדעת, עגמת נפש ומרירות, נכנס לו הכל ללב, ומרגיש את כל הפאבים וכל הצער ועגמת הנפש, עם כל זאת החכם והפקח יודע, שחבל לקחת ללב, כי אדם יכול להרס את עצמו לגמרי על-ידי שיקח את הדברים ללב. ועל-כן ראה, אהובי, בני היקר, להיות חכם ופקח, וכל מה שעובר עליך "אל תקח ללב", שלא יכנסו אל תוך לבך ודעתך כל הצרות והיסורים והכשלונות שעוברים עליך, אלא תמיד ראה לישוב את עצמך בינה לבין קונך, ותדבר ותספר לפניו יתברך את כל אשר עם לבבך וכל מה שעובר עליך. ואף שהדבר הזה נראה לך מוזר, כי סוף כל סוף "אני איש גס ומגושם, רחוק לגמרי ממנו יתברך, עדין לא יצאתי מחל אל הקדש אפלו כחוט השערה, ועדין עובר עלי מה שעובר — כל מיני ירידות ונפילות, ונתרחקתי ממנו יתברך כמו שנתרחקתי, ונפילתי לעמקא דתהומא רבא, אם-כן איך שיך בכלל שתהיה לי שיכות כביכול אליו יתברך", עם כל זאת עליך לדעת, שאין הדבר כן, כי הקדוש-ברוך-הוא מלא כל הארץ כבודו, מחיה ומנהיה ומקים את כל הבריאה בלה, ודומם, צומח, חי, מדבר - הם עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך,

ובכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם, ועקר
 השער והפתח להפגס אליו יתברך הוא הדבור,
 כשאדם מרגיל את עצמו לדבר עמו יתברך, ומספר
 לו יתברך את כל אשר עם לבבו בתמימות ובפשיטות
 גמורה, אזי הוא נכנס אליו יתברך, וזה אשר יוריד
 מלבו כל מיני אבנים כבדות וקשות. כי בדרך כלל
 כשעובר על האדם צרות ויסורים ומרירות
 והרפתקאות — הן מעצמו, הן מאשתו, הן מילדיו,
 הן משכנים, הן מבעלי בתים — היכן שהוא עובד
 והן מבני-אדם שיש לו עסק עמם, לבו מתעקם
 ומתקשה כאבן, ומר לו מאד מאד, כי אדם מתפוצץ
 מרב צער, כי רוצה להתפרץ ורוצה לספר למישהו
 כל מה שעובר עליו, ואין לו למי לספר, אבל ברגע
 שמרגיל את עצמו לדבר עמו יתברך, אז הכל הולך
 לו בנקל, ואף שבתחלה גם זה קשה וכבד לו, עם
 כל זאת כשמרגיל את עצמו בעבודה הקדושה הזו,
 אז הולך לו בקלות. ועל-כן ראה, אהובי, בני היקר,
 לא לקחת כל דבר אל הלב, הרגל את עצמך לדבר
 עמו יתברך בתמימות ובפשיטות גמורה, ותספר
 לפניו יתברך את כל אשר עם לבבך, ואל תסתפל
 אחרנית, כי תדע שהקדוש-ברוך-הוא אב הרחמן,

וְכָל הַסְּבוּבִים שְׂמֻסְבָּב עִמָּךָ הוּא רַק מִפְּנֵי שְׂרוּצָה
 שֶׁתִּחְזֹר אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, וְזֶה כָּל הַטַּעַם וְהַסְּבָה שֶׁעוֹבֵר
 עָלֶיךָ מֵהַ שְׂעוּבָר, וְעַל-כֵּן מִכָּה אוֹתָךְ בְּכָל מִינֵי
 עֲגַמַת נַפֶּשׁ וְצָרוֹת וְיִסּוּרִים, כִּי רוּצָה שֶׁתָּבֵא וְתִשׁוּב
 אֵלָיו בְּחִזְרָה. וְאֵיךְ זוֹכִים לְחֹזֵר אֵלָיו יִתְבַּרְךָ? עַל-יַדֵּי
 שְׂמֵרָגִיל אֶת עֲצָמוֹ לַיְלָךְ עִמּוֹ יִתְבַּרְךָ, הוֹלְכִים לְמָקוֹם
 פְּנוּי שָׂאִין שָׁם בְּנֵי-אָדָם, וּמְסַפְּרִים לְפָנָיו יִתְבַּרְךָ אֶת
 כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבוֹ. וְאֵף שֶׁבְּתַחֲלָה גִדְּמָה לְךָ שָׂאִין
 מִי שֶׁשׁוֹמֵעַ אוֹתָךְ, וְאִין מִי שֶׁצָּרִיךְ אוֹתָךְ, תִּדַּע שֶׁכָּל
 זֶה מֵרַב עֲוֹנוֹתֶיךָ, כִּי הָעוֹנוֹת מַעֲלִימִים וּמְסַתִּירִים
 וּמְכַסִּים אֶת אַמְתַּת מְצִיאֹת יִתְבַּרְךָ, אֲבָל בְּרַגַע שֶׁאָדָם
 חָזַק וְעַקְשָׁן גָּדוֹל, "יִהְיֶה מֵהַ שְׂיֵהִיָּה וְיִהְיֶה אֵיךְ
 שְׂיֵהִיָּה, אָנִי אָבוֹא אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, וְאֶסְפָּר לוֹ יִתְבַּרְךָ
 אֶת כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבִי, וְכָל מֵהַ שֶׁמַּעֲיֵק לִי, וְכָל
 הַצָּרוֹת וְהַיִּסּוּרִים וְעֲגַמַת הַנַּפֶּשׁ שֶׁרַק עוֹבְרִים עָלַי",
 בְּזֶה מְרוִיחַ שְׁנֵי דְבָרִים, רֵאשִׁית, מְסִיר מִלְּבוֹ אֶבֶן
 כְּבִדָּה, אֶבֶן קָשָׁה, וְשֵׁנִית, יִרְאֶה נִסִּים נִגְלִים שֶׁיַּעֲשֶׂה
 עִמּוֹ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֵב
 הַרְחֻמָּן, וְשׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כָּל פֶּה, וְאִם הָאָדָם בָּא עִם
 לֵב אָמֵת, לֵב נִשְׁבָּר, אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, וּמְשִׁיחַ וּמְסַפֵּר
 לְפָנָיו יִתְבַּרְךָ אֶת כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבוֹ, אִינוֹ זֶה מִשֶּׁם

עד שֶׁתִּקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְמַלֵּא מִשְׁאֲלוֹת לְבוֹ
לְטוֹבָה. וְעַל-כֵּן רְאֵה, אֱהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, לֹא לֵהִיּוֹת
בְּטָלָן. אֲנִי מֵבִין הֵיטֵב שְׁעוֹבְרִים עָלֶיךָ כָּל מִינֵי צָרוֹת
וְיִסּוּרִים וְעִגְמַת נַפֶּשׁ וְחִלְשׁוֹת הַדַּעַת, וְאַתָּה יוֹצֵא
מִדַּעְתְּךָ מֵרַב צַעַר וְיִסּוּרִים, וּבִפְרָט מֵה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ
בְּבִיתְךָ, עֲצָתְךָ הִיא — שְׁתַּרְגִּיל אֶת עֲצֻמְךָ לְבָרוּחַ
אֱלֹוֵי יִתְבָּרֵךְ, וְתִלְךָ לְמָקוֹם פְּנוּי שְׂאִין שָׁם בְּנֵי-אָדָם,
וְתִסְפֹּר לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ אֶת כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבְךָ וְכָל
אֲשֶׁר מַעֲיֵק וּמַצְעֵר אוֹתְךָ, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִהְיֶה לְךָ בְּנִקְלָה
לְקַבֵּל הַכֹּל. וְעַל-יְדֵי שְׁתַּרְגִּיל אֶת עֲצֻמְךָ לְדַבֵּר עִמוֹ
יִתְבָּרֵךְ, בְּזֶה יֵשׁ לְךָ עֲתִיד גָּדוֹל, כִּי יֵשׁ לְךָ כַּחוֹת
לְמִי לְסַפֵּר וּלְשׁוֹחַ אֶת צַעְרְךָ הַקָּשָׁה, וְעַל-יְדֵי-זֶה לֹא
תִשְׁתַּגַּע, כִּי עַל-פִּי-רַב בְּנֵי-אָדָם אֵין לָהֶם אֵל מִי
לְסַפֵּר אֶת צָרוֹתֵיהֶם, וְזֶה אֲשֶׁר מְפּוֹצֵץ אֶת לְבָבִים.
וְעַל-כֵּן אִם אַתָּה רוֹצֵה, אֱהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, לֹא לְקַחַת
אֵל הַלֵּב כָּל מֵה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, הַרְגֵּל אֶת עֲצֻמְךָ
לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאִז טוֹב לְךָ כָּל הַיָּמִים. וְאֵל
תִּסְתַּכֵּל עַל שׁוּם בְּרִיָּה בְּעוֹלָם שְׂאוּמֶרֶת אַחֲרֶת, כִּי
בְּאִמַּת הַחַיִּים כָּל-כֶּף קָצְרִים, הִנֵּה אֲנַחְנוּ כָּאֵן וְעוֹד
מַעֲט נֵצֵא מִכָּאֵן, וְעַל-כֵּן כָּל זְמַן שְׂאֲנַחְנוּ פֹה, עֲלִינוּ

להיות מאד מאד חזקים לדבר עמו יתברך, ואז
נצליח דרפינו תמיד.

ו.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, שבזה העולם
עובר על כל אחד ואחד בכל יום צרות ומשברים,
ואין לו במה להתחזק, אלא באמונה פשוטה, כי
המאמין האמתי, שיודע שהכל לכל אלקות גמורה
היא, אז יחזיק מעמד, לא-כן מי שחושב שהכל
טבע, הוא נשבר לגמרי; ועל-כן ראה, אהובי, בני
היקר, העקר לא לקחת ללב כל מה שעובר עליך,
אלא הדבק עצמך בו יתברך, ותדע שהכל ממנו
יתברך בהשגחה נוראה ונפלאה מאד, וכפי שתכניס
בעצמך ידיעה זו, על-ידי-זה תצליח לעבר את זה
העולם בשלום, כי סוף כל סוף ימינו כצל עובר,
הנה אנחנו פאן ועוד מעט נצא מכאן, האם בשביל
זמן כה קצר פדאי לקחת כל דבר קטן ללב, ולסבל
אחר-כך כל-כך הרבה מכאובים ויסורים קשים
ומרים?! ראה להוציא מלבך את כל העקמומיות
שיש לך עליו יתברך, ותתחיל לתן תודה והודאה
להקדוש-ברוך-הוא על כל החסד חנם שעשה עמך,

ועל-ידי-זה יתרחב לך בגשמיות וברוחניות, ועוד
 תראה הרבה טוב בחייה; על-כן ראה לדבק את
 עצמך רק בו יתברך, והרגל את עצמך לדבר אליו
 יתברך, ותספר לפניו את כל מה שעובר עליך
 בתמימות ובפשטות גמורה, ועל-ידי-זה תעבר על
 הכל.

ז.

אהובי, בני היקר, ראה לשמח את עצמך בכל
 מיני אפנים שבעולם, ואף שאני יודע מצדך,
 שעוברים עליך עכשו מצבים קשים ומרים עד מאד,
 שמשפילים, ומחרפים, ומבזים, ומגדפים אותך,
 ומדברים עליך כל דבר אסור, עם כל זאת "אל
 תקח ללב" את כל זה, רק תצחק מכלם, ותדע,
 שהקדוש-ברוך-הוא מנהיג את עולמו בחסד
 וברחמים, ומי יודע מאילו צרות מרות וקשות אפה
 נפטר בזה שמדברים עליך ומעיקים ומצערים אותך.
 ואם היית יודע את החשיבות שיש למעלה לבר
 ישראל שסובל חרופין וגדופין, ונושכים אותו
 עקרבים ונחשים ורשעים ארורים, ומדברים עליו,
 ועל-ידי-זה נפטר מכל מיני ענשים קשים ומרים

שְׂבָאִים בְּגִלְלָה עוֹנוֹתָיו, אִזְ הֵייתָ שֶׁשׁ וְשָׂמַח עַל נַעַם
 חֲלֻקָּה, וְלֹא הֵייתָ נֹשֶׁבֶר מִשׁוּם דְּבַר שֶׁבְּעוֹלָם; וְעַל-כֵּן
 רָאָה, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, לְקַחַת אֶת עֲצָמָךְ בְּיַדְיךָ,
 וּמֵהַיּוֹם וְהַלְּאָה "אֵל תִּקַּח לֵלֵב" שׁוּם דְּבַר שֶׁעוֹבֵר
 עָלֶיךָ, רַק הַדְּבֵק אֶת עֲצָמָךְ בּוֹ יִתְבַרֵּךְ, וְתִדַּע, שֶׁהוּא
 יִתְבַרֵּךְ אֲב הַרְחֵמֵן וְרוֹצֵה בְּךָ, רַק תֵּשׁוּב בְּתִשׁוּבָה
 שְׁלֵמָה. וְעַקֵּר הַתִּשׁוּבָה — שֶׁתִּלְךָ לְמָקוֹם פְּנוּי שְׂאִין
 שֶׁם בְּנֵי-אָדָם, וְתִתְחִיל לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבַרֵּךְ, וְתִסְפֹּר
 לוֹ יִתְבַרֵּךְ אֶת כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבְךָ בְּתַמִּימוֹת
 וּבִפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, וְאִז תִּזְכֶּה לַעֲבֹר עַל הַכֹּל. הַעֲקֵר
 "אֵל תִּקַּח לֵלֵב" שׁוּם דְּבַר, כִּי כָל אֱלוֹהֵי הַתְּמוּט
 לָבָם — הֵינָה, מַחֲמַת שֶׁלְקַחוֹ לֵלֵב כָּל הַצְּרוֹת
 וְהַיְסוּרִים וְהַמְרִירוֹת שֶׁעָבְרוּ עָלֵיהֶם, וְעַל-יַדֵּי-זֶה
 הַתְּאֵמִץ וְנִחְלָשׁ לָבָם, וּבָאוּ לְהִתְקַף לֵב, חֵס וְשְׁלוֹם.
 וְעַל-כֵּן רָאָה, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, מֵהַיּוֹם וְהַלְּאָה לֹא
 לְקַחַת לֵלֵב שׁוּם דְּבַר, רַק רָאָה לְדַבֵּק אֶת עֲצָמָךְ בּוֹ
 יִתְבַרֵּךְ, וְאִז תִּצְלִיחַ דְּרַפְּךָ כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ.

ח.

אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר! רָאָה לְחִיּוֹת עִם הַמְּצִיאוֹת,
 וְלִדְעַת שְׂמֵה שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ כָּךְ נִגְזֵר בַּשָּׁמַיִם, וְעַל-כֵּן

"אל תקח ללב" שום דבר, אלא הדבק את עצמך
 בו יתברך, ותברח אליו יתברך, וכל מה שעובר
 עליך תספר לפניו יתברך בתמימות ובפשטות,
 ועל-ידי-זה תוציא מלבך את כל העקמומיות ושברון
 הלב שיש לך, כי כל הצרות והיסורים והמרירות
 שעוברים על האדם, הם רק מחמת רב העקמומיות
 שיש לו, שנחצקם לבו עליו יתברך בקשיות
 ובספקות, עד שנשבר לגמרי, ומזה יש לבני-אדם
 התקפת לב. כי כל דבר קטן שעובר עליהם, הם
 לוקחים ללב בצורה קשה מאד מאד, וזה שובר
 אותם לגמרי. ועל-כן ראה לא לקחת שום דבר ללב,
 אפלו שכל-כף מרים לך החיים, ואתה אינך יודע
 לשית עצה לנפשך, עם כל זאת ראה לשמח את
 עצמך בתקף הדחקות והקטנות, ותאמין באמונה
 פשוטה, אשר בודאי לא יעזב אותך, העקר תוציא
 מלבך קשיות וספקות שיש לך עליו יתברך. עליך
 לדעת, שחטאת, עוית ופשעת ונתלכלכת בכל מיני
 לכוכים וחסאים ועוונות ופשעים זה ימים ושנים,
 ולכלכת את מחך ואת עיניך ואת דבורך ואת כל
 מעשיך, ואין אתה יכול להבין אלקותו יתברך ודרך
 הנהגותיו יתברך. ועל-כן לא בחנם שעוברים עליך

קשיות וספקות עליו יתברך, אתה צריך להבין את זה, ותכף-ומיד כשתבין אשר אין צרכים להבין כלל, ואין שום קשיות עליו יתברך כלל, אלא תשלים עם המציאות, ורק תחזור בתשובה שלמה, אז תראה שכל חייך ישתנו לגמרי. העקר "אל תקח ללב" שום דבר, רק תחיה עם המציאות שכה נגזר עליך, וזה שרש נשמתך, ואתה רק צריך לברח אליו יתברך, ואז הכל יעבר בשלום. אם תשמע לדברי אלו, אז תהיה המאשר ביותר בחייה, ואם לא תרצה לקבל את דברי אלו, מה אני יכול לומר לך, אתה תהיה האמלל הגדול ביותר בעולם. ועל-כן אל תהיה בטלן, בני היקר, אלא ראה לחיות עם המציאות, כה נגזר עליך, וכך אתה יכול לחיות בשלום ובאהבה ובדבקות עליונה עמו יתברך. עקר תפקידך הוא — ללכת למקום פנוי שאין שם בני-אדם, ולספר לפניו יתברך את כל אשר עם לבבך, ותספר את כל מה שמעיק לך, ותוציא את זה מפיך, ואף שבתחלה ידמה לך שאין מי ששומע אותך, ואין מי שצריך אותך, תדע שכל זה הוא מהדמיונות שנדבקו בך, על-ידי עוונותיה הרבים. ואם תהיה חזק ואמיץ בעבודה הקדושה הזו כל

ימי חייך, אז לא תקח אל לבך שום דבר, אדרבה תחיה חיים טובים, חיים אמתיים, ערבים ומתקים; אשרי מי שמכניס דבורים אלו בתוך לבו, ואינו לוקח ללב כל הצרות והיסורים והמרירות וההרפתקאות שעוברים עליו, שאז דיקא יעבר את זה העולם בשלום, ויחיה ויירש חיי עולם הבא בעולם הזה.

ט.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר! כי בלב האדם יש שני חלקים, חלל השמאלי שהוא מלא דם, וחלל הימני שהוא מלא רוח, וההפרש ביניהם הוא, שבחלל השמאלי שם כל הגבורות והתאוות והמדות הרעות והיראות והפחדים, ובחלל הימני שם שמחת החיים, אהבת ודבקות הבורא יתברך שמו, והמדות טובות, ועל-כן צריכים להמשיך את עצמו תמיד רק אליו יתברך, ולא לקחת ללב שום דבר, אלא לקיים את מאמרו ז"ל (ברכות נד.): "ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך" — בשני יצריך, הינו להפוך את הלב השמאלי — הינו החלל השמאלי, לחלל ימני, שתהיה לו שמחת החיים, ויזכה לדבקות

הבורא יתברך שמו, להיות דבוק רק בְּחַי הַחַיִּים
בו יתברך, ולא יירא ולא יפחד משום בְּרִיָּה שְׁבָעוּלָם
רק מִמֶּנּוּ יתברך, וְכֵן לֹא יֵאָהֵב אֶת אֶחָד בְּעוֹלָם
רק אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְכִשְׁזוּכָה לְעֵבֶד עַל עֲצָמוֹ
לֹא לְהִתְפַּעֵל מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבָעוּלָם, אֲלֵא לִזְקֹחַ אֶת
הַחֲלָל הַשְּׂמָאֵלִי שֶׁהוּא מְלֵא דָם, מְלֵא גְבוּרוֹת, מְלֵא
תְּאוֹוֹת חִיצוֹנִיּוֹת וְיִרְאוֹת נְפוּלוֹת, וּמֵהִפְכוֹ אֶל רוּחַ
חַיִּים וְשִׂמְחַת הַחַיִּים, תִּעֲנוּג וּתְשׁוּקָה וְזִיו וְחִיּוּת
וּדְבִקוּת הַבּוֹרֵא יתברך שמו, אֲזִי דִיקָא וְנִשְׁלַמְתָּ פְּנִינַת
הַבְּרִיָּאָה. וְעַל-כֵּן, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיְקָר, "אל תקח ללב"
כָּל מֵה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, וְאִפְלוּ שְׁפָכָר גִּכְשִׁלְתָּ בְּמֵה
שְׁנִכְשִׁלְתָּ, וְנִפְגַּמְתָּ בְּמֵה שְׁנִפְגַּמְתָּ, וְנִתְלַכְלַכְתָּ אִיךָ
שְׁנִתְלַכְלַכְתָּ, וְנִפְלַתָּ בְּבוּץ גְּדוּל מְלֵא תְּאוֹוֹת וּמַדּוּת
רְעוּת, "אל תקח ללב", וּרְאֵה לְשׁוֹב בְּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה
אֵלָיו יתברך, וְהִדְבֵק אֶת עֲצָמְךָ בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא,
וְתִדַּע שְׂאֵין בְּלַעֲדֵיו יתברך כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל אֱלֻקוֹת
גְּמוּרָה הִיא, וְתִתְחִיל לְהִשְׁתַּוְּקֶק אֵלָיו יתברך וְתִהְיֶיךָ
אֶת כָּל הַמַּדּוּת הַרְעוּת לְמַדּוּת טוֹבוֹת, וְאֲזִי דִיקָא
עוֹלָמְךָ תִּרְאֶה בְּחַיֶּיךָ. פִּי עַל-יְדֵי שְׁזוּכִים לְהִכְנִיעַ
וּלְבִטֵּל אֶת חֲלָל הַלֵּב הַשְּׂמָאֵלִי, אֶל חֲלָל הַלֵּב הַיְמָנִי,
עַל-יְדֵי-זֶה זוּכִים לְעֵבֶר אֶת זֶה הָעוֹלָם בְּשָׁלוֹם. וְכָל

הצדיקים הקדושים אשר בארץ המה, עבדו כל ימי
 חייהם להכניע את חלל הלב השמאלי אל חלל
 הלב הימני, להמשיך על עצמם רוח חיים ושמחת
 חיים ודבקות הבורא יתברך שמו, אשר אין עוד
 טוב מזה; ועל-כן ראה להחיות את עצמה במה
 שתוכל, ואל תמשיך את עצמה אל הצער כלל, ואז
 טוב לך לנצח. ואל תחשב אהובי, בני היקר, שזה
 דבר קל, כי ההכרח לעבד על עצמו מאד מאד,
 והדבר הראשון — לחיות עם המציאות, לידע
 שהוא יתברך שם את נשמתי, שהיא אור רוחני,
 אור עליון מעולם האצילות, בגוף גשמי, עב, גס
 וחסוד כזה, המלא תאוות ומדות רעות, אשר החלל
 השמאלי מתגבר עליו עם הדמים הרעים שבווערים
 בו, ועלי להמשיך את עצמי רק אליו יתברך, ולהפוך
 את הרע שיהיה נעשה כפסא לטוב — זה עקר
 השעשוע למעלה. ועל-כן אל תשבר מכל מה שעובר
 עליך, ומכל שכן אל תפל ביאוש, כי עליך לדעת,
 ענין יאוש אין כלל, העקר "אל תקח ללב" שום
 דבר, ואז דיקא תזכה לעלות מעלה מעלה לבטל
 את עצמה לגמרי אל אין סוף ברוך הוא, ולא להשבר
 משום דבר שבעולם. העקר הרגל את עצמה לדבר

עמו יתברך, אשר על-ידי הדבור שמדברים עמו
 יתברך, על-ידי-זה בעצמו כופים את החלל השמאלי
 שבלב, ומתחילים להרגיש את החלל הימני שבלב,
 שזוהי שמחת החיים ותענוג וזיו והאשר הנצחי;
 אשרי מי שאינו מטעה את עצמו כלל, ואינו נשבר
 משום דבר שבעולם, רק נמשך תמיד אליו יתברך,
 שאז לא יחסר לו שום דבר.

י

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר הלב הוא
 כסא ומשכן לשכינת עזו יתברך, ואם האדם זוכה
 לטהר ולזכך את לבו, אז זוכה שהשכינה שורה בו,
 וכשהשכינה שורה בו, אז כל הברכות מצויות אצלו,
 ועל-כן ראה, אהובי, בני היקר, לזכך ולטהר ולנקות
 את לבך, שלא תהיה בלבך שום עקמומיות וספקות
 עליו יתברך, וכן תברח מפל מיני קשיות ובלבולים
 שעולים על לבך ודעתך, ותקשר את מחך אל לבך,
 לידע ולהודיע ולהודע, שאין בלעדי יתברך כלל,
 והכל לכל אלקות גמורה היא, ותכניס את עצמך
 ביותר בידיעות אלו, ועל-ידי-זה בעצמו תזכך את
 לבך; כי כפי שאדם מאיר על עצמו אור, זיו וחיות

ודבקות הבורא יתברך שמו, על-ידי-זה הוא מוצף
 ומטהר את לבו, שיהיה נעשה כלי להמשיך את
 השכינה אצלו, ואז כל הברכות שריוות אצלו.
 ועל-פן ראה, אהובי, בני היקר, לא לקחת שום דבר
 אל הלב, אדרבה לידע ולהודיע ולהודע כי הוא
 יתברך מנהיג את עולמו בהשגחה פרטית, ואפלו
 שעוברים עליך כל-כף הרבה צרות ויסורים ומרירות,
 עד שמתפוצץ לך הלב מרב מרירות שעוברת עליך,
 עם כל זאת "אל תקח ללב" שום דבר, אלא הרגל
 את עצמך להודות ולהלל ולשבח את הבורא יתברך
 שמו על כל החסד חנם שעשה עמך בחיים חיותך,
 ועל-ידי-זה יתרחב לך לבך לבקש ולהתחנן על להבא,
 כי באמת כל הצרות והיסורים והמרירות שעוברים
 על האדם, הם רק על-ידי עקמומיות הלב, שהוא
 מלא קשיות וספקות אחריו יתברך, ויוצא מדעתו
 מרב צער ויסורים, ואינו יודע לשית עצה לנפשו,
 וצועק ושואל: "מדוע עבר עלי משבר כזה וכו'?"
 מדוע נפלתי בפח יקוש כזה וכו'? מדוע רודפים
 אותי כל-כף? מה עשיתי ומה חטאתי ומה פשעתי?"
 וכו' וכדומה כל מיני קשיות שעולות על לבו, עד
 שמתעקם לבו לגמרי ממנו יתברך, זה עקר הצרות

והיִסוּרִים. וַיֵּשׁ בְּנֵי-אָדָם שְׁכַל-כֹּף נִכְנָסוּ בְּצָרוֹת
 וּבִיְסוּרִים כָּאֱלוֹ, עַד שְׁלֹקְחִים כָּל-כֹּף אֶל הַלֵּב כָּל
 דָּבָר, עַד שְׁמֵת־מוּטָט לָבָם, וּמְגִיעִים, רַחֲמָנָא לְצֻלָּן,
 לְהִתְקַפֵּת לֵב. וְעַל-כֵּן אֲבַקֵּשׁ אוֹתָךְ מְאֹד מְאֹד, בְּנֵי
 הַיָּקָר, מִכָּל מַה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ בֵּין בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבֵין
 בְּרוּחָנִיּוֹת — "אֵל תִּקַּח לֵלֵב", אֶלָּא הַדְּבִק אֶת
 עַצְמְךָ בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְגַם אֶתָּה יְכוּל לְצַאֵת
 מִהַפֶּח יְקוּשׁ הַזֶּה, עַל-יְדֵי שְׁתָּשׁוּב בְּתִשׁוּבָה אֲמִתִּית
 אֲלֵיו יִתְבָּרֵךְ, וְתִתְחִיל לְקַיֵּם אֶת מְצוּוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ
 בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה.

רְאֵה לְשִׁמּוֹר שְׁבֵת-קִדְשׁ, וְאֲזוּ הַשְּׁבֵת תִּשְׁמֹר עָלֶיךָ,
 כִּי הַשְּׁבֵת הִיא הַלֵּב שֶׁל כָּל הַשָּׁבוּעַ, כִּי לֵב כָּלּוּל
 מִשֵּׁשָׁה חֻלְקִים, שֶׁהֵם נִגְדַּד הַשֵּׁשָׁה יָמִים שְׁבַשְׁבוּעַ,
 וְעַל-כֵּן בְּזֶה שִׁתְּשִׁמּוֹר שְׁבֵת-קִדְשׁ, תִּמְשָׁךְ אֶת הַלֵּב
 לְכָל שֵׁשֶׁת יָמֵי הַחַל, וַיִּשְׁפַּע עָלֶיךָ שִׁפְעַת בְּרָכָה
 וְהִצְלָחָה, וְכֵן תִּגִּיחַ בְּכָל יוֹם תְּפִלִּין, וְעַל-יְדֵי-זֶה
 תִּקְשֹׁר אֶת הַמַּח אֶל הַלֵּב, וְהַלֵּב אֶל מַחְךָ, וְתִהְיֶה
 דְּבוּק בּוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּחַיִּים חַיּוֹתָךְ, וְתִצַּא מִכָּל צָרוֹתֶיךָ
 וַיְסוּרֶיךָ. הַעֲקֹר "אֵל תִּקַּח לֵלֵב" כָּל מַה שְׁעוֹבֵר
 עָלֶיךָ, כִּי בְּזֶה שְׁתָּשׁוּב בְּאֲמֵת בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה,

ותשמר שבת-קדש, וכן תניח בכל יום תפלין, וכן
 תרחם על זולתך, ותתן בכל יום צדקה בהרחבת
 הלב, על-ידי-זה סוף כל סוף תצא מצרותיך. העקר
 אל תפל ביאוש כָּלֵל, ומכל מה שעובר עליך, ברח
 לך רק אליו יתברך, ותרגיל את עצמך לדבר אליו
 יתברך כאשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו,
 ואז תראה, אהובי, בני היקר, איך שכל חייך ישפנו
 לגמרי. ואל תקח את דברי אלו בקלות, אלא תדע
 שהם עקרים גדולים בחיי האדם בגשמיות
 וברוחניות, כי רב רבם של בני-אדם שנפלו לעמקא
 דתהומא רבא, עד שאבדו את שני עולמות, זה
 מחמת שנתחברו אל רשעים ארורים, ערב-רב,
 שכפרו בעקר, ונתעקם לבכם אחריו יתברך, ונפלו
 בקשיות ובספקות, ועל-ידי-זה עקרו את עצמם
 לגמרי מחי החיים, וחללו שבת ואינם מניחים
 תפלין, ומכל שכן שמתאכזרים אל אחרים, ואינם
 רוצים לעזר לאחרים, זה מה שהוציאם מעולמם;
 ועל-כן ראה, אהובי, בני היקר, מה לפניך, הדבק
 את עצמך בו יתברך, ותשוב בתשובה שלמה,
 ומהיום והלאה אל תקח שום דבר ללב, אלא ראה
 לשמר שבת-קדש, ואז השבת תשמר עליך, וכן

תניח בכל יום תפלין פשרות, פי כל המניח תפלין — זוכה לחיים (עין מנחות מד.), ותרכבה בנתינת צדקה בלב רחב, ותרחם על כל ברךה, פי על ידי-זה ישפע עליך שפע גדול, אורות צחצחות, אשר יתלבש אחר-כך בגשמיות, ותהיה לך פרנסה בשפע רב, ותצא מפל צרותיך וחובותיך, ולא תדע פכר שום רע ומחסור. העקר תהיה עקשן גדול לצית לכל דברינו אלו שדברנו אליך, ואל תחשב כרגע שרוצים לפתותך, אלא כך היא המציאות, שאם לא תקח ללב כל מה שעובר עליך, אלא תשוב בתשובה שלמה אליו ותברך, על ידי-זה יפגס בטחון חזק בלבך, ולא תפחד ולא תתבלבל מאף אחד בעולם, ואז דיקא תחיה בעולם החרות, ויהיה לך רק טוב כל הימים בזה ובכא לנצח נצחים.

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: הָאָדָם צָרִיף לְקַחַת
 אֶת הַחַיִּים בְּקִלּוֹת, וְאָסוּר לוֹ לְקַחַת לֵלֶב,
 מְאוּמָה, אֲפִלּוּ שְׂיַעֲבֹר עָלָיו, חֶסֶם וְשְׁלוֹם,
 כָּל מִינֵי צָרוֹת וְיִסּוּרִים וְהֶפְסְדִים, עִם כָּל
 זֹאת אֵל יִקַּח אֶת זֶה לֵלֶב, אֲזוּ דִיקָא יִזְכֶּה
 לְאַרְיכוֹת יָמִים, וְיַעֲבֹר עַל הַכֹּל, לֹא-כֵן מִי
 שְׁלֹקֵחַ כָּל דְּבָר אֵל לְבוֹ, זֶה מֵה שְׂמַקְצֵר
 לוֹ אֶת יָמָיו, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, וּמַת קַדָּם
 זְמַנּוּ.

(אמרי מוהרא"ש, חלק ב', סימן תקסא)

הקונטרס הקדוש הזה נדפס

להצלה

עטי"ד כ"ק טוהרא"ש שלוטי"א

ולעילוי נשמת

שמואל אריה בן דוד יהושע ז"ל

פרלה בת יהושע ע"ה

וילמוש ואילונקה הכט ז"ל

שמעון בן יחיא ז"ל

מסעודה בת מיטון ע"ה

יצחק בן יצחק ז"ל

ולזכות ולהצלה כל יוצאי תלציהם ועשפחותיהם לבריאות, אריכות ימים

בטוב ובנעימים וכל הישועות בעזרת ה'.
